

[Birkholm]

indsats for retningslinjerne af 26. maj vil sige, for det første at udenrigsministeren må sørge for, at den lovede politiske vurdering i NATO-kredsen finder sted inden endelig udplacering – det er udenrigsministerens udtryk – og da den endelige udplacering allerede er i gang, betyder det nødvendigvis, som også hr. Lasse Budtz og hr. Bilgrav-Nielsen understregede, at udenrigsministeren må kræve indkaldelse af ekstraordinært ministerrådsmøde.

For det andet må vedtagelsen af socialdemokratiets dagsorden indebære, at udenrigsministeren på ministerrådsmødet i Danmarks navn kræver – jeg siger udtrykkeligt kræver, og jeg vil godt skærpe formuleringen til: udtrykkeligt kræver – at deployeringen af de 572 missiler udsættes, sådan at forhandlingerne i Genève får længere tid og bedre vilkår for at føre til noget.

For det tredje – og nu begynder det selvfølgelig at blive mere vigtigt i forhold til, hvad der ikke er formuleret i dagsordenens tekst – hvis de danske krav afvises af de øvrige NATO-lande, så er det udenrigsministerens pligt at hæve stemmen, hvis udenrigsministeren kan det, og utvetydigt stille de øvrige NATO-lande spørgsmålet, om de anser Danmarks tilstedeværelse i alliancen for betydningssløs eller måske endda belastende. Svaret på det spørgsmål vil selvfølgelig være nej.

Op så må udenrigsministeren for det fjerde med høj røst forlange – og jeg siger udtrykkeligt forlange – at Danmarks synspunkter respekteres. Det kan regeringen gøre, for der findes faktisk ingen afstemningsregler i alliancen, dvs. der findes ikke noget traktatmæssigt, der giver et flertal af lande ret til at majorisere et mindretal. Der findes på den anden side heller ikke nogen vetoret, men der findes et overordentlig hævdvundet præcedens for enstemmighed, det, der kaldes unanimous action, et præcedens, som Danmark kan og må påberåbe sig, og som de øvrige lande ikke kan tilsidesætte, uden at de dermed ryster selve alliancens fundament. Kort sagt: at øve en aktiv indsats for dagsordenen af 26. maj vil sige, at regeringen ikke bare fremfører dagsordenen, men at dagsordenen bliver identisk med regeringens politik, med regeringens officielle politik og med regeringens politik i handling. Jeg vil godt bede udenrigsministeren og også den socialdemo-

kratiske og radikale ordfører bekræfte denne udlægning, ikke de konkrete detaljer naturligvis, men hovedlinjen.

Så vil jeg gerne sige til socialdemokratiet og de radikale, at fredsbevægelsen og det flertal i Danmarks befolkning, som ønsker at blive fri for de nye NATO-missiler, selvfølgelig udmærket ved, at hvis en dansk regering for alvor skal virkeliggøre dagsordenen af 26. maj og dagsordenen af 3. november, så kan det ikke være den siddende regering, der gør det. Socialdemokratiet ved det også godt, ja, selv de radikale ved det. Derfor er det sørgeligt, at hr. Anker Jørgensen og ledelsen fra det radikale venstre og de øvrige partiledere i socialdemokratiet ikke vil tage konsekvensen af deres mange dagsordener, honningord og falbelader og vælte regeringen. Hr. Anker Jørgensen og lederen af det radikale venstre vil åbenbart ikke sætte freden og menneskenes overlevelse øverst på dagsordenen, men derimod utiltalende partitaktiske hensyn.

Der er meget langt fra hr. Anker Jørgensens og det radikale venstres bekymringer til det egentlige centrale spørgsmål i dagens debat, som jeg nu vil gå over til, nemlig spørgsmålet om Europas sikkerhed. Fremføringsystemerne til de 108 Pershing II missiler er allerede for længst ankommet til Mutlangen i det sydlige Tyskland, hvor de nu venter på, at deres atomsprænhoveder skal blive fløjet ind en af de nærmeste uger, måske dage.

Disse 108 Pershing II missiler ændrer på afgørende vis NATOs hidtidige militære strategi over for Sovjetunionen, og der kan derfor nok være grund til at opholde sig lidt nærmere ved, hvad de 108 missilers rolle egentlig skal være, hvorfor de 108 missiler åbenbart så babu-babu-afgørende skal opstilles hurtigst muligt. Det kan der så meget mere, som folketinget aldrig tidligere seriøst har drøftet hverken Pershing II'ernes eller krydserrmissilernes militære funktion, hverken før eller efter den såkaldte dobbeltbeslutning, så lad os da i det mindste berøre emnet her 5 minutter før missilerne stilles op. Hvad er det for nogle missiler, vi har givet USAs militærledelse vores velsignelse til at stille op i Europa?

Jeg vil gerne fremdrage nogle få kendsgerninger. For det første præcisionen. Hvorfor er det nu så vigtigt, at en atomraket, som alligevel vil omdanne en hel by til en rygen-